

A MAGYAR TÉLEN

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Milyen veszettkék ez a hótól
pirosba vakuló fehér.
Szemrebbenés a Fennvalótól
megáldott alföld közepén.

Egy kékárnyékú napsugártoll.
Olvadt aranyhal-pikkelyek.
Félezer szín-utód egy pártól.
Ez kristálytinta tengered,

hogyan írsz vele egyetlen lapra.
Egyetlen oldal-délután
jut épre, süketre és vakra
a több millió év után,

mióta felsütött a semmi –
s parancsra vagy véletlenül
vak és süket fog belemenni,
hogyan poétaként üdvözül

s holmi betyárok látomását
és farkasait valahol
mint nyelvi varázslatok mását
még kiment a hold alól.

(Forrás, 2002. 10.)